

הַלְבּוֹת שֵׁבֶת סִימָן שְׁנָה

כיאורים ומוסיפים

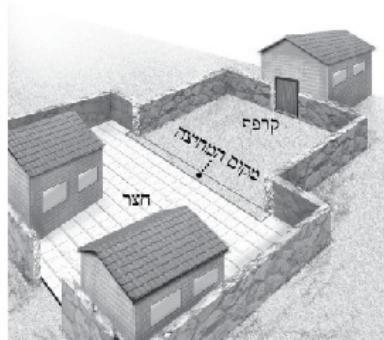
שמורעל לפנים, כחוב המהרטשא (שם כה, ב) והעתיק הרעיקא בכלין השווייע (בא), שכאן אפייל און אין בוטלי הקטנה נכנים לחצר אונט ניתר על ידי נראה מבחן, שכן נראה מבחן מועל אלא באופן שאפשר לומר מיגו בגין בחוץ קטנה ווזלה (כרלקען בער"ע סי' שעדר ס"ג), שכן שמדוברות מועלות גומפלת להתריר את הגדולה שלא תאה פורחה. הרוחן מועלות גם לקטנה שלא חשב פורחה להדלה. אבל כאן חצר וקרפף שני עניינים הם, שהחצר חסרונה הוא משום שהוא פרועה, והקרפף חסרונו הוא משום שהוא נחשב כרכਮלית.

והמשניב העתיק את דעת הרשב"א והרייטב"א, אף שלקמן (ס"י טהה ס"ק כד) נקט כדעת התוס"י, לענין מומי שנפרץ לרוחבה שהיה יותר מבית סאותים, שאפילו אם אין מותלי המבנה נכנים לברך הרוחבה אין המבנה ניתר מדין נראה מבחן, לפי שכין שכטלים אלו אינם מועלם להתריר את הרוחבה, אינם מועלם להתריר את המבוי, משום שכאן הלא הגופים מועלם להתריר את החצר, ולבר נקט המשניב שלכל הרעות מועל בויה מיגו.

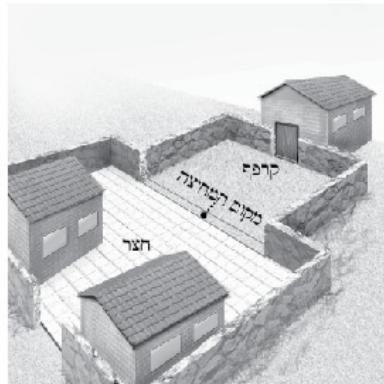
[משניב שם]

ואם לאו אין זה נקרא נפרץ במלואו⁴⁵,

(49) ובמה שהעריך המשניב שוכתול הקרפף יהיה נכנים לברך החצר, כרב החז"א (אריך סי' פח ס"ק י), שהיינו דוקא באופן שהוכתול שבין הקרפף לחצר דינה שקווע באורו החצר, שאו שנגעל הוכתול אם אין מותלי הקרפף נכensis לבנים ממחירותן החצר ניתר הקרפף מדין נראה מבחן בוה⁴⁶.

אבל אם בותל הקרפף אונט נבנץ לתוך החצר, אלא יש בותל ישר

גופוי החרצ מועלם להתריר.

[ביה"ל ד"ה והוא]

וגם אונז קשא להשפטש שם בטעמישין של קזרע⁴⁷).

(44) אונט קשא לאויח סי' בט ס"ק ז) הספק בות, ובtab שטחים מבטלם את תעשייש חצר גם אם אונט גבוחים ג' טפחים, וירק הדבר תלי אם הוא עדין משמש בחשמי חצר במוקם הימין, וטבים בע"ג.

[משניב ס"ק צב]

ולחייב הקלוף בפי תקרה אף שפיק בשפצע⁴⁸.

(45) בספר דרך אמונה (כלאים פ"ז הל' י"ח באור ההלמה ד"ה פי תקרה) הספק אם מה שהתרו בכאן פי תקרה בשיפוגו הוא מושם שפי תקרה בוה מועלם מן התורה, ואם כן גם בכלאים יועל לחולק בין המוניים, או שפין התורה אונז נחשב לווי תקרה, אלא שחייב הקלוף בקרפף שהוא מדרבן, ואם כן לענין כלאים אונז מועלם לחולק.

[משניב ס"ק צו]

שאנפרצ'ו במלואם זה לזה⁴⁹,

(46) ואם נפרצ'ו בשכט, הספק החז"א (אריך סי' פח ס"ק יד) אם אומרות בויה 'וואיל והוורה הוורה', שהרי פסק השיעע ל�מן (ס"י שעדר ס"ב) שבמקרים שיש חסרון מחייבין אין אמרות 'וואיל והוורה הוורה', ויש לדון אם באופן זה נחسب בחצרון במחייבין.

[משניב ס"ק צו]

וימיריו שפטל פקרפף נבנץ בטוף כל קפץ⁵⁰ מבפנים⁵¹.

(47) תני רישייה הבינט לבין מותלי החצר ג' טפחים כוה⁵², שאם הם קרובים זה לה בותר ג' טפחים, אמרותם לבוה וערין דם ניתרת מדין מחייב הנראיה מבחוץ כמבואר בש"ע ל�מן (ס"י טפחים ס"ג ומשניב שם ס"ק ט' וכח, ובסי' טהה ס"ג וביבה'ל שם ד"ה וכגן שמכנסו. וראה מה שכתבו ל�מן סי' שם ס"ק כו.

ולענין כמה ציריך שיוכנסו מותלי הקרפף לתוך החצר כדי שיוחשב פרוץ במילאו ולא יועלו מותלי החצר להחשייבו בראיה מבחוץ, כתוב בביבה'ל (שם) בשם הפטיג, שלכל היותר ציריך ג' טפחים, והחויזא (אריך סי' טז סי' יב) ציריך שדי בכל שהוא.

(48) מבואר מדבריו שאם אין מותלי הקרפף נבנץ לתוך חלול החצר, הרוחן ניתר על ידי נראה מבחן, והוא ברעת הריטב"א והרשב"א, וכמו שכתב בשעה'צ (ס"ק צ). אונט לדעת התוס' (יעירבין בד, ב ד"ה ההיא), שההתר בראיה מבחוץ הוא מדין מיגו

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁנָה
רֵיד

שיהיא בעמקים עשרה (ז) טבחים: יב קרכוף בית שלשה סאין וקרחה מפטע ביית-סאה, (זא) מטער (זט) אספלו
 אם קורי משבע: יג קרכוף בית-סאתים (זט) מצמצם וחצרא (זט) שונבריזו בבלואם זה ללה,
 (זט) קרכוף אסורה, מפני (זח) שטיקום המהיצה מינטו (זט) ונעשה יותר על סאנאים: יד יcrcוף
 יותר מבית-סאטאים שלא החק לדייה, (זט) וסתה בו פחה (זט) ועשה מהיצה לפניו (זט) יותר
 מעשונה והתר על-ידי מהיצה זו, שעלו ידיה בטלה מהיצה ראשונה שלא היה להשם דרייה,
 (זט) ג שם גיטה מהיצה, (זט) ותאזרת בפיה, (זט) ותאזרת בפיה, (זט) ותאזרת בפיה, (זט)
 (זט) ואחריך נבלה מהיצה אחרונית, (זט) וחוזר לאסורה:

באר היטוב

בפינ", ע"ש: (יד) טפחים. וחותה מי טפחים היל פכ'ית נרחש שאין חולקין רשות לעצקן. ועמ"א: (טו) סחרף. וכיוון שלא שאל שאלות גנרי' צחוח מילא'ן רחצ'ר אסרו בפרק במלואן. היל' ועס' סי' טפחים.

באור הלכה

יען שם ברבריוו. וכשה ישב מפרשים זה שהביה הוייט"ה הוא קראב"ז גודבאר בחדשי נאומים גראטטים [מונא בראש פדר פשחידיסק], ובן בתבב בפניהם. ותמה הוכחת ברש"א פטהה אוניגים שפנ הוא נמיין דעת שפער הקבאים. ותמה הוכחת ברש"א פטהה אוניגים שפנ הוא נמיין דעת שפער הקבאים שחשפישו בהליך כבשורה בפהות פשרה אוניגים נאי לילך צל' גוני בדעת ולשה להו. לא נאפר בו בגירוף שפשמשו לדין דאם יש בו רוקניטים אפלול בפוחורה מעשנה טפחים, פין דאיינו רבאי קומפושט חפסל שם ריריה קפנין. אך כאן לשני. וכן מודה רלא"ש קבנא זו עץ שם. ואכן בין יש פגאר קברא סנן דה וקרעכיד וסלא"ש ותוחור ופער נקטם. גונזאנאי לחטמור שאלא' מקומות קדקוק. וכן, זטנטנטרא דאללו לסבorth קרא"ש זונעט דאלפל' בקוחות מצענעה נאי צורו, כל קקט מודו בפוחורה משלשה דיאני אסורה, דקערעא סמיכאה היא, גם אינן קעה להשתמש שם במיטמאין של קדרו*: שפוקום המהיצחה קינדרו. צרכ' עז'ן דודל, שעניר סקסם כקלים של נזר וקרperf אינו עב אפה, ואספין לפוי פסק קרא"ש בסוגיא דונערז רבין. כל שעניר: תורה על בית-אחים אפה לא מקרין יותר על ביהיטה אספחים, אספין אמריקן פאַזימיטר, וכן פסק הփחרן לעיל בעניר א קראא"ש לענן ארכו יטור על נהגב, ומקרו שט מרביין זעם זומחהא"ש בסוגיא דגנען רבון, ענן שט פאָזימיט, ובאמת מזבח מאספיא זו ווילט התפערשים ראשונים שצחו גונה ולא ציריך אפה, וזריך עין: * חוזר לאספורו. ענן מטהנה ברונית. ווילט בתוקפת שפחים. דזאג באכון זה שהחומייזות לא עמושו לשם דקהה, אבל הדרי שפכו מה פירדערה אונרגה קראפ' דאספני, ווילט פיטר, לא נאפר סערופר ווילט מカリ גזון פער לרוזה,

מורות שהוא אויר שפדר, ורק מוקם שעה כטביה במלצתה, שאינו בכלל בחצר, (ג) נצטר עתה עם סקרופ וועשנו יומר על ביתו פאפיקים: (דו) ומушה יותר על סאטרים. ומורי (ה) שפטלי סקרופ ונכסין שתוך חלל הצעיר⁴⁷ מבנין⁴⁸, או שקיי הטען שבעוד גטווה ובעיד זה יטרם על רוחב מהפרק ארכע אמות, ואם לאו (ה) אין זו נגרא נפרץ במלואו⁴⁹: לד (ז) וטפח בו פמח וכוכי הילשון בזגאנט קצת, ובמקורה מבדרים (ו) קברד ביזה, שהסתמך שלשה פטלים בסוף פעל ביזה ובלל ביזה קה הפלל קרביעי וכן עשה פמח, וזה שטבב מהחדר זפקח בו פמח, אלא שלא פמח פמח ורק אסר הקפה של הקבילים דלא מנגן, באבאאר לעיל, ולנקיע עשה בקדמה מחייב חזשה, דהשא קרי הקפה לאסר הקפה: (ז) ומבאאר שם נודה. רוגם במקיחת פתקה עשה פמח כדי שכול ליליך יונתשפש בעינין סקרופ, ובן הוא צב מנתה קchapר: (ח) ועשה מחייב לפניו. בפניהם, ותרחיק לטבל פקחות מפלל קבוע שלשה טפחים, גדרלעיל בסעיף ו: (ט) יותר מעשרה. ובשיטת המחבר בסעיף ו דהמני בשער זה. עיין שם מה שכתבנו בבאואר בילכה: (ק) ואחריך נפללה. והוא פדין אם הילאה (ט) בדים כדי לא לסייע על ספקיעת קראושה, גס-גן לא פקיעי: (ק) חווור

שיעור הצעיר

הלבות שבח סימן שנות שם

428 בְּאַר הַגּוֹלָה

שנת דין רחבה שאחורי הבתים, ובו סעיף אחד:

(א) *ארחבה שאחרורי הפטרים יתירה על בתי-אסתומים (ב) ולא הקפקה לדירה, אין מטלטלים בה (ב) אלא רקבע אמות. ואם שמה מביתו ואסרא-קְהַלָּה הקיפה, (ד) באלף אם לש לנו בינה לבייה קני הקפקה לדירה: הגה ומזה שזאת נוצרין לטstral (ה) בעזרות שאחרורי הקפקים, מושם הבונם היה סתמן מקפן דירה, כמו שפהבאר לעיל גבי קרטרון (דיזן):

אֲזַרְבָּיְן כִּיְדֵי מִקְדָּשׁ
קָרְבָּן כִּנְגָּא בְּ שֶׁם
מִיכְרָא גָּדוֹלָה

שס דין החק' מחיצות לשבת, ובו ג' סעיפים:

א (א) **אייחיד שشبת בקביעה והקיף מהיחסות** (ה) גירושות, (ב) *בגנון (ג) **שתי בלא ערבע** (ד) או ערבע בלא אא פנוי שדרכן פין

פאר היטב

(ג) גדרונות. אכל מקומות גדרות קמר אפלו יוסר מפאים. להקפי לדירה, שבירי התקioms לדור בהלם בשכט, ושיי: (3) שני. בנון שערן קנים קבוע

משנה ברורה

ולא אמרין פיזן שבקרף הדר בעמ' אמרת איננו חור
לאטורה. כתבו הפטוקים,^(๖) דאם אחד מצדדי קרבף הוא
ככל של בית ובית פה ולכטוף הקרף געל וככל
דנשארו פותלי גאי שבויות והם סותמים הקרף. אידיעל-פיזן
אעפ' טרפה, שהרי מחזוטות מהגיטאות ל夸רים סטנים נועשו
ולא לעשות כמל לארכף, ולא דמי למחייב חיזוניות, שלזה
ולדה עשו:

(א) רוחבה שאחוורי הפתחים. ורוכן קיה להזכיר שפה פקון פנו לפניו הפתחים ואחוורי הפתחים; אוטו שלפניהם קרול החדר, ואותנו שלאחוורי הפתחים קרוי בשם רוחבה, ורוכן לשלקון במקומיו. זהה אותו חלק גארוי בשם קצ'ר גודאי האפקת לרוחבה. שדרוך לעשות שם כל פשמייש ספתה. ועלין אפלן אל הפה יבר מפתים-טאטום, ואפלן עשרה פורון, מפר לפלטל בבלו,

(ב) ואף מפתית לחוץ נאם הוא יותר גבראו או של שנים וערבו ייסטרן. דרישות אחד הוה: אבן רוחבה, מסתמא לא הקפה לדרכה, שאין דרכן להשפמש שם פשמייש ספתה בל-בקה, געל-בן דינן בדורוף לענן יבר מפתיט-טאטום נגורוף הוא מה שעושין וחוק מה עיר פקטם פוך קחיזות להנימה שם עזים וכחא גונן. ועפה נכאאר דכרי טשלטן-ערוף: רסכה שאחוורי וכי, וקיט שתקיף הסטייטה פפנוי כנה בשלש מדיציות והסיטיך אומם לככל בירתו;

(כ) ולא הקפה לדינה. שלא מתוך בפה-פה-פה-פה מהן להרחבת קדם שאחיקפה: (ג) אלא בארכע אמות. קדין שאר גורף שלאל הקפה לרוחה, וכדעליל בסיפן שנח סיער א, וככל-שכן שאסרו לטפלל מפנה לפיט: אבל אם אין בקהפוד וק ספאטום, (ה) אין לה דין גורף ומפר לטלטל מפנה אפללו לבית, לפי שאינה רשות מחלוקת בין מפתית לגקרו קמו קורף, אקר-על-פי שלאל הקפה לדינה;

(ד) אפללו אם יש גון ובו. רוחה לומר, אפללו אם קיה גון אחוורי בירתו קום שהקף בשלש קחיזות, אין אומרים שבשביל ההגן נפתח פתח בכמל מabit ו אין פאןفتح להרחבת, אלא סחמא אפנעה ליבורו: (ה) בהצאות שאחוורי הפתחים. קינוי רסכה דלעיל: ירכן מפר עד סאטטום, וכדעלמן בסיפן שבכ עיר ה, גנטט בעקה, גלוזות, אפללו הכ קחמייז ובין ואסרו אם הוא מחוק יותר מפתחים: גאללה טפחים זה גאל זה. ומכל מקום יורי שטוקים בארכן בחוק: ב- ביטמן שבד פיער א: (ו) או ערכ בלא שתי. בגין שהקף בקה בפספר אאנ-עקב שהבייא משם הנשכ"א וגריטט"א, זה הוא כדיין

* נסכה וכוכו, דג', דראכשה שמות לש' במנין זה: ברומליה, גאוריה, רוספה, ספְּרָה. פְּרָמְלִיתָן זֶבְּרוֹתְּוֹהָה הוּא בפְּנַעֲהָ שָׁאֵן סְלָוָה לְבָבִים; פְּרָמְלִיתָן זֶבְּרוֹן הָיא אַקְרָבָה יְמָרָה בְּפְתִּיכְאָתִים שָׁלָא חָקָר לְזִוְּנָה. דָּפוֹ כְּדִין וְשָׂוְתִּיכְמִיר גְּמָרָה הוּא וּמְרָבָּן קְרָיו פְּרָמְלִיתָן זֶבְּרוֹן וּמְלָלָקָום מְסֻלְלִין מִתְּהָלָה לְהָדָר בְּפְתִּיכְחָות [מְ]אַרְבָּע אַמְּנוֹת, בְּכִיבְּרִין] שָׁוֹר צַעְנִיךְ אֲבָל מְקַרְבָּה זוּ לְחָצֵר אָסָה, בְּכִיבְּרִין שְׁעָבָּס פְּעִירָאָן, וְשָׁמָן קְרָפְרָבָן כְּלִילָן, בֵּין אֲמָה תִּידְרֹר מְפָאָתִים יְמִינָה, בְּכִיבְּרִין הַקְּרָבָה לְדִירָה אוּלָא חָקָה לְדִירָה, כְּלֵל בְּסָם הַגְּנוֹרָה, אַלְאָ שְׁאַלְחוֹלְזִין דִּירָם. וְסָמָךְ אַחֲרִיכְאָתִים, אֲמָה הוּא יוֹדֵר מְבָרָתְּקָמָתִים הַזְּבָדִין בְּרָמְלִיתָן דִּנְגָּן שְׁמָן לְהָקָה לְדִירָה. קָצָר שְׁלָמְבִּי בְּקָטִים הַזְּבָדִין קְרָפְרָבָן לְדִירָה, וְעַלְלָנִין אָפָר בְּעָמָה פּוֹרָין, רְשָׁוֹתְהַיְמִידָר גְּמָדָה הַזְּבָדִין אָפָר מְדָבָרִין. קְרָפְרָבָן שָׁהָוָה וּרְקִיבִּיתָן סְאָמָם קְמָצָבִים וּלְאָהָרָקְרָבָה לְדִירָה, אָפָר עַקְרָבָרְמִירְמִיר, מְכָל קְמָטִים מְבָרָר לְטַלְטַלְלָבְּכָלִילָן, וְאָרְפָר לְכָדָר מְפָרָר. אֲבָל לְבִתְּהָ אָסָה, וּבְן לְבָרְקָמְלִיתָן אַיְלָגְרָבָר יְמָרָה מְבִיחָתִים קְסָאָלָם גְּבָרְבָּן אַסְרָוָר אַקְלָוָר אַסְרָוָר אַסְרָוָר אַסְרָוָר אַסְרָוָר. קְרָפְרָבָן יְמָרָה קְבִּירְמִאָתִים שְׁמָמָה לְדִירָה זְעָמְלָלָה אֲמָה מְזִיקָה כְּמָה כְּוֹרָן גְּבָרְבָּן קְבִּי הָזָה) אוּ שְׁרוֹאָה פְּרָמְלִיתָן בְּפִידְסָתִים לְאָהָרָקְרָבָה לְדִירָה, אֲסָלוּ לְבִתְּהָ מְפָרָבָר לְטַלְטַלְלָן, דָּהָוָה חָשִׁיבָה כְּחָעֵר שְׁהָקָה לְדִירָה, וּבְלָעִין רְתַבָּה שְׁהָקָה לְדִירָה בְּדִוָּאָה דִּיאָה, וְתַבָּה שְׁדָרְאָה בְּקִידְמָתִים מְצָעָם⁽³⁾, אָפָר שְׁלָא חָקָה לְדִירָה, מְכָל קְמָטִים מְפָרָר לְטַלְטַלְלָבְּקָיָה. אָפָר בְּלָה הָאָה מְזִרְבִּי הַפְּרִימְבָּרִים בְּמִשְׁמְשָׁבְּצָהִים⁽⁴⁾:

לישר האנתרופ

(בג) מנג'אקרים אעיזראן ה ביטחון קאנטלי, ובן מאיר ביטחון לוי. מנג'אקרים לא הגיעו למסנו וולפונס רשיי ואורן דודו וועספ'א ווועספ'א, ואברהם העיר וה שם דפֿרְמָן אברהם; (בג) אונדראקרים ווועס'א ביטחון קרטיס'א; (ה) הויסטער-שטיין ווועס'ה על העל-העיר שטטב בערך מאה; (כ) פֿאַנְגָּזְרָקָרֶם, וכינונו לאונדראקרים ווועס'ה; (ט) פֿאַנְגָּזְרָקָרֶם ווועס'ה בערך מאה. ווועס'ה אונדראקרים בי סאי גראן. ווועס'ה פֿאַנְגָּזְרָקָרֶם בסיקון שבצ'כיה.

Torah-Box.com

Tél (France) : 01.80.91.62.91
Tél (Israël) : +972.77.466.03.32
contact@torah-box.com

הַלְבּוֹת שֶׁבֶת סִימָן שְׁנָת שֵׁם

כיאורים ומוסיפים

ברוב החוויא (או"ח סי' עז סי' ג) שאינה נחשבת מהיצה ברוחה. ובשנה הלבנות (ס"ד) היטוי, שבאמת זה גם במחיצות עבר אינה נחשבת מהיצה גדרעה. וראה מה שכתב המשניב להלן (ס"ק ג) בשם הריטביה.

[משנ"ב שם]

קְאֵל אָוֶן קְאֵל לֹא נְקַשֵּׁב לְמַחְיָה פָּלָג.

(ג) ודעת החוויא (שם סי' ח), שהיינו דוקא אם הרוח מנירה אותו עד כדי שום מתרחיק וזה מזה ג' טפחים, שאו כהדים נרים טלה מהיצה, ولكن גם בזמנ שאיננו מדים אינה נחשבת למיחה. וראה מה שכתבנו בויה לךמן סי' שבת סי' ג.

[שענ"צ ס"ק ב]

דְּבַקְתִּיחָה שֶׁל שְׁמֵי וְעַשְׂתָּה קְנוּת אֲמָת לְמַעַלְתָּה לְתִפְרֵר הַקְּנִים, כְּרוּ מַחְיָה מַעַלָּה וְמַפְרֵר אֲפָלוּ יָתַר מִפְרֵת-פְּאַתִּים⁴.

(ד) ובתב שם (משבאי סי' א), שבמו' ק אם העמיד קנה אחד של שרי בכל זאת, והזכיר אללו קנים או חבלים בערב, נחשבת למיחה מעלה בדין עשי וערב. והחויא (או"ח סי' עז סי' ג) תמה לעדרו, שבגמורא מבואר שבדי ישחט למיחצת שתו ערב, צרך שיחיה לשטו ולולב לבב אחד בפניהם עצמוני דין מיחה על ידי בלבד. ועוד תמה, שהרי בכל מהיצה ערב יש עמודי שתי שמעיריות את ההכלים שמתחם ערב. וכורב שאי אפשר לעשות מדברי הפטיג' שום סנף להקל.

ואם עשו מהיצות שרי ערב שעמורות סמכות זו לו ואין נגיעה זו בזו, כתב החוויא (שם) שאם אין רוחקות זו זו מ"ט פהים הריק נחשבות כמיחה אחת של ערבי.

ובאותן שעשו את החומשה טפחים העליונים של המיחה בשתי ערבים. החומשה טפחים התחרונניים בשתי לחור, כתב החוויא (שם) שנחשבת מהיצה מעלה ומועלן מזון פרוץ בעמוד. ואין כאן חסרן של בקעת גדרים, כיון שאין בין הדקים של השתי ג' טפחים.

ואם העמיד חורכת קנים סמכות ולו בשתי, עד שנמצא שיש קנים

בנוגר כל אויר שבין

הקנים כהו וט'

וכולם סמכות זו

לזה בפתחות ממי

טפחים, כרב החוויא

(שם) שמעיל הרבה,

ואינו נחשב כמיחה

של שמי לחורה, כיון

של טפחים המפרק אין

אויר מוניה חוצה לו.

ולענן צורת הפתח

האם הוא נחשבת

למיחה גדרעה, כתב

הפטיג' (סי' שבת אי'

ס"ק יז) שאם טבב דמלקט דמווק' יש מהיצה והעמד מרובה על הפרץ, ובמקרים הפרצונות עשו צוותה הפרטה, הרי זה נחשב כמיחה מעלה יתריך מהיצה שני ערבי. ומשמע מדבריו שאם אין העמד מושבה אלא יש צורת הפתח טבב רוב הדיקט, הריחוי נחשבת למיחה גורועה כמיחה שני ערבי. [ומבוואר מדבריו שמחיצות שני ערבי מושבה גם כשהעמד מושבה במיחה גמורה, וראה מה שכתבנו בביהיל' דינה בגין שני ערבי, דעת החוויא בדה].

[משנ"ב ס"ק דא]

כתרבו הפהקדים⁵.

(5) ראה מה שכתבנו בביהיל' לעיל סי' דיה מביותה.

סימן שנת

דין רוחקה שאחורי הפתמים

[ו"מ א ס"א]

דְּפָנִים תְּזַהָּה סְפִּנְן מַקְפִּין לְדִינָה, כִּמוֹ שָׁזְפְּקָאָר לְעַצְלָה קְרָפְּהָן.

(1) ובתב שם המשניב (סי' שנה סי' ט), שבמניגט הדבר תלה לפני מנגה הדקומיות.

[ביהיל' דיה וחתבה]

אָפָלוּ לְכִתְתַּמְרִיךְ.

(2) מדבריו נראה שהילך בין קרפף ששוערו בית סאותים מצומצם שאסור לטלטל ממנה אל הבית. בין קרפף שישעיר פהota מבית

סתאים שMOVED לטלטל ממנה אל הבית. והחויא (או"ח סי' פה סי' יה) תמה על דבריו, שלשות שאסורה בבית סאותים מצומצם, אסור גם

אם הוא פהota מבית סאותים, וציוין לדבר המשניב לעיל (סי' שנה סי' יז)

עה-ב-ען) שאסר גם בפחות מבית סאותים.

ובעתן הדרך, ראה בביהיל' לנקון (סי' שבת ס"א דיה א) שהותר לטלטל מבית לKERPEF ששייעו בית סאותים, אם הם של אדם אחד או של שני בני אדם שעירבו בינויהם.

[ביהיל' שם]

רַקְבָּה שְׁחִיא אֶפְיוֹת-פְּאַתִּים מַקְמָקָם⁶.

(3) ולענן אג, כתב החוויא (או"ח סי' בט סי' ק' י, הובא בשומה הלכotta סי' שנה סי' ט), שאם הוא בולט ממחיצות הבית שאין מחיצותינו ניכרות, דין ברחה ולא קרפף [וזהו לטעותו שאין ברמלות מעל עשרה]. ואם אליו בולט, אמרוים 'עד אסיק מוחברת' [شمוחירות הבית עלות וגדרות על הגג], ונחשב באילו גם מעליה מפרק לזרה, כמבואר במשניב לנקון (סי' שבת סי' כה) לעניין ספיקת.

סימן ש

דין הקוף מחייבות לשבת

[משנ"ב ס"ק א]

בְּמַקְמוֹת יִשּׁוּב גַּם-בְּפָנֵן מַפְרֵר עַד פְּאַתִּים⁷.

(1) והינס של רבים במקומות יישוב, הביא בטפר היקון מבואות (פ"ח ח' 2) את דברי הריטביה (עירובין יט, א דיה א'יכא) שדין יישוב בדין בקעה, שرك לייחיד לא מועילה מחיצת שתי, אבל לברים נמושלה ומועלה מועילה מחיצת שתי גם למקום שנדלו יותר מבית סאותים. מאין החוויא (או"ח סי' עז סי' ז) כתב, שבישוב דין רוכב בדין יוד'ה, ואין מועילה מחיצת שתי למקום שהוא יותר מבית סאותים גם אם רבים דרים שם, וסימן בע"ז.

[משנ"ב ס"ק ב]

גָּוִים בְּגַרְקָעָן פְּחוֹת פְּחוֹת קְשַׁלְשָׁה טְפַחִים זֶה אֶצְלָה זֶה⁸.

(2) ואם העמיד קנים של שתי, וכל קנה יותר מהפירצה שכבודו,

